

gerettigheder fra hende. Nu har jeg forsøgt at skildre Hustruens Stilling, som den er, hvorledes den vilde blive, dersom Hr. Jürgensens Forslag gaar igjennem, og hvorledes jeg finder, at istedetfor at den skal gøres mere usikker, den tværtimod burde sikres mere end hidtil har været Tilfældet. Og hvad saa, siger man, hvad skal der gøres for de Børn, der fødes som Følge af et Forhold mellem en i Forvejen gift Mand og en ugift Kvinde? Barnets Moder er jeg snart færdig med; den Kvinde, der indlader sig med en gift Mand, fortjener den Ulykke, der kommer over hende; ogsaa finder jeg, at da Faderen er gift, maa det være hende, der maa ernære Barnet; Faderen kan ikke paatage sig nye Forpligtelser, uden at bryde de gamle (saalænge vi holde paa at en Mand kun kan have én Hustru, hvilken Ordning der kun i Tilfælde af Bigami tilsidestattes), og det har han ingen Ret til, selv om han er villig. Og Barnet da? Ja, det ulykkelige Barn bliver stillet som saa mange andre ulykkelige Børn, der ikke kunne frigjøres for, at Forældrenes Synd gaar ud over Børnene: kan Moderen ikke forsørge det, maa det paa Fattigvæsenet; er det egentlig mere ulykkelig stillet, end Børn hvis Forældre ere i Tugthuset, drikke eller paa anden Maade ere daarlige Personer? Mange, baade ægtefødte og uægtefødte Børn ere paa Fattigvæsenet; det er ganske vist en sørgelig Lod, men sikkert ikke værre for det uægtefødte end for det ægtefødte Barn. Hvor den sociale Stilling er saa reduceret, som her omtalt, har jeg aldrig mærket den mindste Sorg eller Skam, naar uægte fødte Børn som voxne Mennesker have omtalt, at deres Forældre ikke have været gifte; de betragte det som den naturligste Ting, og føler slet ikke, som om det gjorde nogen Forskjel paa dem og deres ægtefødte Medbrødre, og disse ere ganske enige med hine i dette Syn paa Sagen. Og til vort danske Samfunds Ære være det sagt (hvis ikke Aarsagen maa søges i Slaphed og Mangel paa Moral) en Mands Fødsel vil aldrig komme til at staa imellem ham og den Kariere han kan gjøre; er han rig, vil han lettere gjøre Kariere, end dersom han er fattig; men om han er ægtefødt eller ikke, gjør ingen Forskjel paa hans Anseelse. — Forbryderstatistiken godtgjør jo rigtignok, at en overvejende Mængde Forbrydere ere uægte fødte Børn, og at dette maa søges i deres forladte og forsømte Tilstand; jeg tror nu ikke saa meget paa, at de ere